

Sen Hiç

– redfer · 06 Temmuz 2024



geride bırakmak istediğin günlerdi onlar
acele ettin
yeni yıllar, yeni yaş dönümleri görmek istedin.
belki de çakılıp kalmalıydın
çamurdan yaptığınız evinizin duvarına

hayat, içinden bir de sen geçtin diye mutlu mu oldu dersin
dünya, üzerinde bir sen daha olunca başı göğe mi erdi dersin
bu beden,
seni içinde ağırladı diye topraktan uzak mı kalacak dersin
zaman akıp gidiyor
seninle ya da sensiz

bir namaz sonrası ilk huzuru tekrarlamak istediğin oluyor mu
telaşlar arasında kaybettiğin yaşamının kendisiydi,
ayaklarının altında ezilmişti zaman
gözlerine değmeden geçip gitti ömrün
yavaş olmalıydın.
atlamamalıydın sonraki mevsimlere

son gördüğün taze fındık dalına asılı kalmalıydın belki de

sen hiç

ellerindeki uçurtmaların ipine takılıp göğe ağan çocukları gördün mü
bir bebeğin avuçlarında vahaların kokusunu aldın mı
ayrılık çölünün ortasında gül gibi kokladın mı saçlarını sevgilinin
uzak uçurumların tepesinde kuru dal gibi tutundun mu
insanların nasırlı ellerine

şehri bir mercek gibi büyütüp gözlerine taşıyan yağmur damlasının
pencereden süzülüşünü seyrettin mi
buğulu gözlere banıp banıp ıslanan kirpiklerin
göğsünde bıraktığı kılıç yarasını hatırladığın oldu mu
zaman geçip gitti değil mi yüzünü yalayarak
hatırlamadın...
durup dinlenemedin, varıp göremedin ve tutunamadın zamana

sen iyisi mi dondur karelerini ömrünün...
göğe ağan çocuklar
şehri yutan damlalar
göğüste kılıç yaraları
kuru dallar bir resim olup asılı kalsın
olmaz mı

sen sabahları kaç güneşi karşıladın gözlerinde
kızılca kıyamet ufukları, tomurcuk gibi açılan ışıkları
rengarenk kırlangıçları ilk kez görürmüş gibi gördün mü
puslu aynalarda gençliğini arayan solgun yüzleri hatırladığın olur mu

kelebeğin ani bir kanat çırpışıyla
baharı gönlüne taşırdığı günü özler misin
rüzgar dokunuşunu yanağında
yağmur çisesini alnında
suyun damağındaki serin akışını
yusufçuk kuşu peşinde koşmaları,
taze yosun kokusunu ellerinde
hatıra defteri gibi dürmek istediğin oldu mu

çamurlu dere yatağında kağıttan kayığında sırtüstü yattın mı hiç

elinde namlusundan duman tüten
oyuncak plastikten bir tabanca var mıydı
öncesinde, tek gözünü kırparak
güneşe nişan almış ve tetiği çekmiş misin
sonrasında, alınına bir damla kan damlamış
güneşinden sular çekildi mi

kuyruklu uçurtma yapmasını isteyince babandan
baban önce sevgiyle öptü mü seni yanaklarından
sonra uzattığın da elini üzerine düşen ağaç gölgesine
en taze ve ince birkaç dalı koparıp aldı mı öylesine
sildi mi yeşile dönmeye başlayan rengini yapraklarının
saldı mı rüzgara,
sana ipini vermeden kuyruklu uçurtmanı

sonra,
belki daha sonra
belki yeterince sonraları
usta, kararlı, tam, kusursuz bir kelebek çıkacaktı
çocukluğunun kozasından
keşke kanatlarını hiç açmasaydın
sarılıp bekleseydin
geçmiş o zamanın koynunda

redfer